

Νά, πῶς ἔγινα μοναχός!

«Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων πατέρων ἡμῶν... ἐλέησον ἡμᾶς», εἶπε ὁ ἱερεὺς καὶ τελείωσε ἡ Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία. Προσκυνήσαμε τὶς εἰκόνες, πήραμε ἀντίδωρο καὶ βγήκαμε στὴν αὐλὴ τῆς Μονῆς, περιμένοντας νά κτυπήσει ἡ καμπάνα γιὰ τὴν Τράπεζα. Ἦμασταν ἀρκετοὶ ἐπισκέπτες στὴ Μονὴ παρ' ὅλο πού ἦταν ἀρχὴ ἀνοιξέως. Ὁ καιρὸς εἶχε μία ἐλαφριά ψύχρα καὶ ἕναν πλούσιο ἥλιο. Μοῦ ἄρесе νά βλέπω μέσα στὴν πρωϊνὴ δροσιά τὴ θάλασσα στὰ πόδια μου καὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου, τὸν γηραιὸ Ἄθωνα, πού μέ τὶς βαθειές καὶ ἀπάτητες χαράδρες του κατέβαινε μέχρι τὸ μοναστήρι, γιὰ νά λειτουργηθῆ κι αὐτός.

Κύταξα γύρω μου καὶ προτίμησα μία θέση δίπλα σ' ἕνα γηραιὸ μοναχό, πού καθόταν κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοιξιὰτικο ἥλιο περιμένοντας τὴν ὥρα τῆς Τραπέζης. Ὅλα ἐδῶ ἔχουν τὸν δικό τους χρόνο. Κάθησα σιωπηλός, προσεκτικά, γιὰ νά μὴν ταράξω τὴν ἡσυχία τοῦ παπποῦ, πού μέ κλειστά τὰ μάτια κάτι σιγανομουρμουρίζε. Βυθίστηκα καὶ ἐγὼ στὶς σκέψεις μου, γιὰ τὰ ὠραῖα πού μᾶς χαρίζει ἡ κυρία Θεοτόκος μέσα στό Περιβόλι της. Μοῦ ἦταν ὅμως πρόκληση τὸ παρατεινόμενο ψαλμομουρμουρητό τοῦ παπποῦ. Ἔστησα αὐτὶ λοιπὸν καὶ σιγά-σιγά μπῆκα καὶ ἐγὼ στὸν ἐπαναλαμβανόμενο ρυθμὸ του. «Ἁγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἡ κτίσις καινουργεῖται, παλινδρομοῦσα εἰς τὸ πρῶτον...». Ἦταν ὁ πρῶτος ἦχος καὶ ἡ «βελόνα» εἶχε «κολήσει» στοὺς Ἀναβαθμούς. Ὡραῖο «κόλλημα», σκέφθηκα.

Τὸ σιγόψαλλα καὶ ἐγὼ μερικὲς φορές. Γύρισε τότε ὁ παππούς καὶ μέ κύταξε. Χαμογέλασε καὶ μέ ρώτησε: – Ἄπο ποῦ εἶσαι ἐσύ;

– Ἄπο τὶς Καρυές, Γέροντα.

– Πάτερ μου, εἶναι τιμὴ γιὰ μᾶς πού μᾶς ἔφερε ἡ Κυρά ἡ Παναγιά στό Περιβόλι της, καὶ μᾶς τὰ χαρίζει ὄλα ἀπλόχερα. Νά προσέχουμε νά μὴ τὴν στενοχωροῦμε, καὶ ἐσεῖς οἱ μικρότεροι μέ τὶς ἀταξίες σας, καὶ ἐμεῖς οἱ γεροντότεροι μέ τὴν ξεροκεφαλιά μας. Ἔχεις χρόνια μοναχός;

– Τί νά σᾶς πῶ Γέροντα, δέν τὰ μετράω, ἄκουσα, καλὴ ὥρα, ἕναν ἄλλον παλαιὸ μοναχό, διὸ ὁ Θεός δέν τὰ μετράει τὰ χρόνια τοῦ μοναχοῦ, παρὰ μόνον τὰ ζυγίζει, καὶ ἔτσι ἔκοψα τὸ μέτρημα καὶ φροντίζω νά παίρνω βάρος.

Χαμογέλασε ὁ Γέροντας.

- Σοφός ο λόγος πού άκουσες. Θέλεις ν' άκούσης και από έμένα κάτι για τήν σοφία της Παναγίας μας; Πώς μέ έφερε έδω στο Περιβόλι της;

- Άν θέλω λέει. Διψάω για ν' άκούσω, άπάντησα, αύξάνοντας τήν προσοχή μου.

- Η καταγωγή μου είναι από τό Άργος Όρεστικόν -άρχισε ο παππούς- και έγινα μοναχός στά 22 μου χρόνια. Ύπηρετούσα τότε, παιδί μου, στην Μ.Ο.Μ.Α., άν τήν Ξέρης; Ήταν μία τεχνική ύπηρεσία του στρατού, στην όποία δούλευαν και πολίτες. Έγώ ήμουν όδηγός. Βέβαια, ή ζωή μου δέν είχε καμία σχέση μέ τήν Έκκλησία. Καταλαβαίνεις, μία ζωή κοσμική, καφενεία, σφαιριστήρια, γλέντια και όλα τά συνακόλουθα.

Μία μέρα, λοιπόν, όδηγώντας τό φορτηγό μέ γεμάτο φορτίο, κατέβαινα από τό Άργος Όρεστικόν και είχα στο δεξί μου χέρι τόν γκρεμό. Ήμουν μόνος, χωρίς συνοδηγό. Καθώς ήταν κατηφόρα μέ στροφές, θέλησα νά μειώσω τήν ταχύτητα για νά έλέγγω τό όχημα. Πατώντας τά φρένα, βλέπω ότι δέν λειτουργούσαν. Μέ έπιασε πανικός. Προσπαθούσα, αλλά τίποτε. Προχώρησα μερικές στροφές του βουνού, προσπαθώντας νά μειώσω τήν ταχύτητα, αλλά εις μάτην. Η ταχύτητα αύξανόταν. Ο δρόμος ήταν χωματένιος, είχε λακκούβες, πέτρες άπ' τό βουνό. Σέ μία μεγάλη λακκούβα, πού δέν μόρεσα νά αποφύγω, έγινε αυτό πού φοβόμουν. Χάνω τόν έλεγχο του τιμονιού και στρέφεται τό φορτηγό προς τόν γκρεμό. Μέ τό πού βλέπω τίς μπροστινές ρόδες στον άέρα, κλείνω μέ τά χέρια τά μάτια μου, για νά μή δώ τόν θάνατό μου και μέ κραυγή άπελπισίας, φωνάζω: «Παναγία μου». Έκει πού είχα τά μάτια μου σφαλισμένα μέ τά χέρια, πάτερ μου, πώς συνέβη δέν Ξέρω, αισθάνομαι ένα τράνταγμα. Κατεβάζω τά χέρια μου και τί λές ότι βλέπω; Βλέπω τό φορτηγό σταματημένο στην άλλη πλευρά του δρόμου μέ κατεύθυνση προς τά πάνω. Έτρεμα όλόκληρος. Δέν μόρεσα νά τό συνειδητοποιήσω. Έκατσα λίγη ώρα νά συνέλθω. Μέ τά πολλά, έλεγξα τό φορτηγό και όλα λειτουργούσαν μία χαρά. Είπα τό γεγονός σέ μερικούς συναδέλφους, άλλοι μου είπαν «φοβερό πράγμα», άλλοι μισοκοροδίδεαν. Δέν τό καλλιέρησα όμως μέσα μου περισσότερο, τό προσπέρασα.

Τό απόγευμα συνάντησα έναν φίλο μου, πού ήταν πολύ της Έκκλησίας, αλλά δέν τόν έκανα συχνά παρέα, γιατί τόν περνούσα για ψιλοχαζό. Δέν πήγαινε σέ καφενεία, ούτε σέ άλλα μέρη, όπως

όλοι οι φίλοι μας. Τοῦ εἶπα τό γεγονός. Μεγάλη καί συγκινητική, μοῦ λέει, ἡ ἱστορία σου. Ν' ἀνάψης ἕνα κερί, νά προσευχηθῆς καί νά εὐχαριστήσης τόν Θεό. Μοῦ πρότεινε, πρὶν πάμε μαζί στήν ἐκκλησία νά ἐπισκεφθοῦμε μία οἰκογένεια πού εἶχε ἕνα αὐτιστικό, ἕνα καθυστερημένο παιδάκι, γιά νά δώσουμε μία παρηγοριά. Δέχθηκα καί πήγαμε. Φθάσαμε καί κτυπήσαμε τήν πόρτα. Τήν εἶχα ἀκουστά αὐτή τήν φουκαριάρα τή μάνα μέ τό παιδί. Ἔλα, ὅμως, πού τό παιδάκι δέν ἦταν καθυστερημένο. Μέ τό πού μπήκαμε στό σπίτι, πρῶτος ὁ φίλος καί ἐγώ πίσω του, μόλις μέ βλέπει τό παιδί, σηκώνεται καί ἄρχισε νά φωνάζη μέ μία φωνή καθόλου παιδική, ἀλλά ἄγρια, βραχνή, μέ βρυχηθμό.

- Φύγε ἐσύ. Ἐσύ ἐκεῖ, φύγε ἀπό ἐδῶ. Ἐξαφανίσου. Φύγε ἐσύ πού κάνεις παρέα μέ τήν μαυροφόρα.

Ἐγώ τᾶχασα. Δέν καταλάβαινα τίποτε. Δέν μποροῦσα νά καταλάβω, γιά ποιό λόγο ξαφνικά οἱ φωνές, καί γιά ποιά μαυροφόρα λέει. Στεκόμουν μέ ἀπορία. Γιατί φωνάζει αὐτό τό μικρό ἔξαλλο; Ἄρχισε τότε ὁ μικρός νά μοῦ πετάη ἀντικείμενα. Ὅ,τι ἔβρισκε μπροστά του. Μπήκε στή μέση ὁ φίλος μου καί φύγαμε βιαστικά. Ἐγώ ἤμουν ἀμήχανος.

- Τί ἤρθαμε ἐδῶ, τοῦ λέω, καί μέ βρίζει αὐτό τό μικρό; Πού μέ ξέρει καί γιά ποιά μαυροφόρα λεεῖ;

Φύγαμε, λοιπόν, καί πήγαμε στήν ἐκκλησία. Ἄναψα τό κερί μου, εἶπα ὅτι θυμόμουν ἀπό προσευχή, χαιρέτησα τόν παπά καί κίνησα γιά τό σπίτι μου, γιατί εἶχε βραδυάσει. Μέσα μου, ὅμως ἀναλογιζόμουν: - Τί εἶναι ὅλα αὐτά; Γιά ποιά μαυροφόρα λέει; Ἔτσι προβληματισμένος καθώς πλησίαζα σπίτι μου, ἀπό τήν πλάγια μεριά πού ἦταν ὄλο τοῖχος, ἐνῶ ἦταν νύχτα προχωρημένη -ὑπ' ὄψη ὅτι αὐτά ἔγιναν πρὶν τήν κατοχή, πού δέν ὑπῆρχαν οὔτε τηλεοράσεις, οὔτε στά χωριά κινηματογράφοι- πάνω σ' αὐτόν τόν τοῖχο, λοιπόν ἀνοίγει ἕνα φῶς δυνατό καί βλέπω. Τί λές νά βλέπω; Βλέπω σάν σέ κινηματογράφο ἕνα φορτηγό νά κατεβαίνει ἀπό τό βουνό, τόν ἑαυτό μου νά ὀδηγῆ, νά προσπαθῆ νά ἐλέγξῃ τό ὄχημα, αὐτό νά τρέχῃ, νά πέφτῃ στή λακκούβα, νά χάνω τόν ἔλεγχο, νά στρέφεται τό φορτηγό πρὸς τόν γκρεμό, νά κλείνω τά μάτια μου, φωνάζοντας «Παναγία μου»... καί ξαφνικά, στόν οὐρανό ψηλά, πάνω ἀπό τόν γκρεμό, βλέπω μία πανύψηλη γυναίκα, μέ μαῦρα ροῦχα, νά πιάνῃ τό φορτηγό στόν ἄερα, ὅπως πιάνουμε ἐμεῖς ἕνα σπιρτόκουτο, νά τό γυρνᾷ καί νά τό

βάζη στήν αντίθετη κατεύθυνση τοῦ δρόμου. Ἦταν, ἀδελφέ μου, ἡ Κυρά μας ἡ Παναγία. Τότε ἀναγνώρισα τό περιστατικό πού μοῦ συνέβη μέ τό φορητό. Ἔπεια κάτω ἀμέσως, συγκλονισμένος καί ἄρχισα νά κλαιώ μέ λυγμούς. Τότε κατάλαβα τό φοβερό πού μοῦ συνέβη. Σηκώνομαι μετά ἀπό ὥρα, μέ δάκρυα καί τρέχω καί τό λέω τοῦ παπᾶ. Τοῦ εἶπα τά πάντα, καί εἰδικά τό τελευταῖο, πού τά εἶδα ὅλα σέ ταινία, καί εἰδικά γιά τήν ψηλή καί ὁμορφη μαυροφόρα, πού σταμάτησε τό φορητό στόν ἀέρα καί ἤμουν ἐγώ μέσα. Συγκλονίσθηκε ὁ παπᾶς ὅταν τ' ἄκουσε ὅλα. Μεγάλο θαῦμα, παιδί μου, νά εὐχαριστήσουμε καί νά δοξάσουμε τόν Θεό καί τήν Παναγία μας.

Τότε, πάτερ μου, συνειδητοποίησα μέσα μου, μοῦ ἤρθε κάτι σάν φωτισμός, ὅτι δέν εἶμαι γιά τόν κόσμον αὐτόν. Τέτοιο θαῦμα μοῦ ἔκανε ἡ Παναγία μας καί ἐγώ κάθομαι στόν κόσμο; Ποῦ νά πάω, ὅμως; Μοῦ λέει, καλή ὥρα ὁ παπᾶς, ἂν θές νά εὐχαριστήσης τόν Θεό καί νά σώσης τήν ψυχή σου, νά πᾶς στό Περιβόλι τῆς Παναγίας, σ' αὐτή πού σέ ἔσωσε. Ἔτσι, ἀδελφέ μου, ἤρθα στό Ἅγιον Ὅρος καί δοξάζω τόν Θεό γιά τήν πανάγαθη Πρόνοιά Του. Θά μπορούσα νά πῶ κι ἐγώ, μαζί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο, «οὐκ ἐγενόμην ἀπειθῆς τῆ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ» (Πραξ. 26, 19).

Μέ συγκίνηση ἄκουσα τήν ἱστορία τοῦ παππού καί τά θαύμασια τῆς Κυρᾶς μας τῆς Παναγίας. Θέλησα νά τόν ρωτήσω γιά κάποιες ἀπορίες μου, ἀλλά ἀκούσθηκε ἡ καμπάνα τῆς Τραπεζῆς. Συκωθήκαμε καί μαζί μέ ὄλους τούς πατέρες μπήκαμε στήν Τράπεζα. Τόν ἀναγνώστη δέν τόν πολυπρόσεχα, γιατί ἔφερνα στό νοῦ μου ὄλο τό γεγονός πού ἄκουσα καί μέ εἶχε συγκλονίσει. Κρυφά λοξοκύταγα τήν γαλήνια μορφή τοῦ παππού. Περιμένα νά γίνη προσευχή, νά βγοῦμε καί νά ξανασυναντήσω τόν Γέροντα. Τουλάχιστον νά μάθω τό ὄνομά του. Μιλᾶγαμε τόση ὥρα καί δέν ἤξερα πῶς τόν λένε. Κτύπησε τό κουδούνι ὁ ἡγούμενος, κάναμε προσευχή καί ἀρχίσαμε νά βγαίνομε. Ὁ παλπούς βγήκε ἀπό τούς πρῶτους. Μέχρι νά βγῶ εἶχε ἔξαφανισθεῖ. Χρόνο δέν εἶχα νά τόν ψάξω, γιατί τό караβάκι ἔφευγε. Ἔτσι, πήρα τόν ντορβά μου καί κίνησα γιά τήν παραλία, εὐχαριστώντας μέσα μου τόν κτίτορα, τό Βασιλόπουλο ἐκεῖνο πού ἀγίασε, γιά τήν παρηγοριά πού μοῦ ὤδωσε.

Αὐτό, ἦταν ἀγίου κέρασμα.